

ünnepelték a társaságot és annak vezéreit különböző ügyvédi közületek képviselői és egyéb nagynevű egyéniségek. Meszlény Arthur köszönte meg az üdvözlést, kiemelve, hogy e társaság mindig arra törekedett, hogy körében a bátor szókimondást és az önálló egyéniségek képzését mozgássa elő. Beck Salamon a Vitatársaság lelkes gárdájáról emlékezett meg és a társaság céljairól gondolkodván, Arany János „Toldi szerelméből” e sorokat idézte:

„Oh — ha nem a hírért, nem a dicsőségért,
Nem hogy a világnak üssek vele cégért,
De — hogy a dallásban lelkem átíjodnék . . .”

Valóban: nem hírért, nem reklámért dolgozott és fog tovább dolgozni a Civiljogászok Vitatársasága, amely a „szervezetlen közösségnek” legszebb példája, hanem mert úgy érzi, hogy minden tagja önmagának és az egybeseregülő barátoknak válik a javára, ha a magasabb jogi kultúra jegyében, a saját tudása és felfogása összefoglalására törekszik és arról élőlőszóval számotadva, a többi megítélése alá bocsájtja.

A jutalom érte: a jogi gondolkodásnak öntudatosítása, kétségek tisztázása, és az az érzés, hogy amivel egy életen át foglalkozunk, az nem pusztán és véletlen összedobálta anyaghalmoz, hanem abban egység és igazságra törekvés van. És ha nem is csitul el egészen soha a kétség, hogy vajjon igazán tudományos munka-e a gyakorló jogászság hivatása, de mindjobban ki fog kristályozódni a társaság tagjainak ama meggyőződése, hogy az emberek fejlődésére és nagyobb boldogságára irányuló munkásság mindig nemes és mindig méltó az elvégzésre.

F. P.

Az Országos Ügyvédszövetség Miskolc—Lillafüred-i (III.) vándorgyűlésének határozatai: I. Ügyvédi kérdések. A Vándorgyűlés kívánja a szabadságjogok, különösen a sajtó- és a gyülekezési szabadság, valamint az esküdtszék visszaállítását, mert csak szabad levegőben teljesítheti a szabad ügyvédség közérdekű hivatását és találhatja meg becsületes megélhetésének és sikeres működésének feltételeit.

Szükségesnek tartja az ügyvéd teljes szólás-, írás- és cselekvés-szabadságának intézményes biztosítását, az ügyvédi hivatásnak a hatóságokkal és harmadik személyekkel szemben való fokozottabb védelmét, az ügyvéd ellen intézett támadásoknak sui generis büncselekménnyé minősítését és megfelelő pönalizálását. Addig is felkéri az Igazságügyminiszter Urat, hogy az ügyvédség elleni olyan helyről jövő támadásokat, amelyekkel szemben az ügyvédségnek védekezési lehetősége nincsen, erélyesen utasítson vissza.

Felkéri a Vándorgyűlés az Igazságügyminiszter Urat, hogy a vezetése alatt álló minisztérium ügyvédi ügyeket intéző osztályában elvi jelentőségű kérdésekben esetenként hosszabb tényleges gyakor-

latot folytatott ügyvédek is hívjon meg és hogy a kodifikációs bizottságba megfelelő számú értékes ügyvédi és jogászi multtal rendelkező gyakorló ügyvédet vonjon be.

Kívánja a Vándorgyűlés az ügyvédi kar anyagi megerősítése érdekében újabb munkaalkalmak teremtését, a szegényvédelem és a szegényjogos kirendelések és megbízások díjazását, az összes fizetési hatósági kirendelések igazságos és befolyásmentes elosztását, az ügyvédi munka közfunkció jellegének elsősorban a hatóságok részéről való elismerését.

Sürgősnek tartja az ügyvédi összeférhetlenségnek álláshalmozásokat kizáró szabályozását.

Sajnálattal állapítja meg, hogy az ügyvédi hivatás korszerű gyakorlását törvényhozási intézkedésekkel, így legutóbb a törvénykezés egyszerűsítéséről szóló 1930. évi XXXIV. t.-c. útján is, mind szűkebb térre szorították.

Az ügyvédség gazdasági szervezkedését életbevágóan szükségesnek tartja, egyben az ügyvédi kamarákat autonóm hatáskörben fokozottabban kívánja érdekképviseleti szervekké kifejlesztetni.

E célból óhajtja, hogy az ügyvédi kamarák a kartársaknak védő, oltalmazó, segítséget nyújtó hatóságai legyenek, az összes bíróságok, hatóságok ügykezelését, a kartársakkal szemben való eljárását ellenőrizzék, minden ebből folyó határozott lépést nyomban eszközöljenek, a kar minden tagját vonják be a kamarai életbe és neveljék a kari együttérzésre, — társas-irodák létesítését és minden autonóm úton megvalósítható gazdasági intézményt propagáljanak.

Szükségessnek tartja a revizori képzés megteremtésének megkönnyítését gyakorló ügyvédek számára és e célból az egyes Kamarák területén tanfolyamok létesítését.

Ezenkívül mint legsürgősebb teendőket kívánja a Vándorgyűlés: az okirati kényszerről szóló javaslat mielőbbi megalkotását és annak olyan módosítását, amely a közjegyzőknek a magánokiratok felvételét továbbra is eltiltja és az ügyvédektől semmiféle munka-területet el nem von,

az ügyvédeknek az illeték lerovásáért való felelőségének megszüntetését,

hatályos ügyvédi képviseletet köz- és magánalkalmazottak fegyelmi ügyeiben,

középfokú közigazgatási bíróságok felállítását és azok előtt kötelező ügyvédi képviseletet,

a törvénykezés egyszerűsítéséről szóló törvény életbeléptetési rendeletében megjelölt perorvoslatokat korlátozó értékhatárok megváltoztatását és a régi perorvoslati értékhatárok visszaállítását,

a bírósági végrehajtók államosítását, de elsősorban a végrehajtói díjak mérséklését,

a portóköteles bírói határozatok és árverési hirdetések portóköteles jelzéssel való küldésének megszüntetését.

A Vándorgyűlés kívánja, hogy az egységes oklevél elnyerése után az ügyvéd még 3 évig ne tárgyalhasson a felsőbíróság előtt. Aggó-

dalommal állapítja meg az ügyvédjelöltek jelenlegi súlyos helyzetét és ezért magáévá teszi az Ügyvédjelöltek Országos Szövetsége által a joggyakorlat és ügyvédkérdés reformja tárgyában készített felterjesztését és kiegészíti ezt azzal, hogy a kisebb jelentőségű fizetésképtelenségeknél vagyonfelügyelői állásokra arra ráutalt ügyvédjelölteket is nevezzenek ki. Nem tart helyesnek olyan kamarai adópolitikát, amely már egy ügyvédjelölt tartásához a forgalmi adóalap és tagdíjmelését fűzi.

A Vándorgyűlés kívánatosnak tartja, hogy a tervezett Országos Ügyvédi Értekezletek rendszeres megtartása intézményesen biztosítottassék, —

kéri a vidéki Kamarák választmányi tagszámának a Kamara tagjainak létszámához viszonyított megállapítását.

Végül elhatározza, hogy a Vándorgyűlésnek e határozatát az ország összes ügyvédi Kamaráival támogatás céljából közli.

II. Jogalkotási kérdések. A magyar ügyvédség kezdetől fogva aggodalommal látta és következetesen óvó tiltakozással is kísérte a jogalkotásnak az utóbbi évtizedben mindinkább nyilvánuló azon irányát, amely az egyéni szabadrendelkezés jogát elvi igazolás nélkül fokozatosan háttérbe szorította és az állami mindenhatóság érvényesülésének célzatával kezdte ki a történelmi fejlődés szilárd alapján nyugvó jogi rendünket.

Megállapítja, hogy a magángazdaság területén az állami beavatkozásnak ezen ingatag, múlt akalmoszerűségekből és ötletekből fakadt kísérletei általában kárral, a gazdasági élet megzavarásával és jogrendszerünk állandóságának megbontásával jártak és egyes esetekben a forgalomnak már-már megállászerű akadályozását eredményezték.

A helyes utat nem ennek az iránynak folytatásában, hanem az egyéni gazdasági szabadságot már áttekinthetetlen tömegben korlátozó jogszabályoknak sürgős hatályonkívül helyezésében és abban látja, hogy a jogalkotás szelleme a klasszikus történelmi jog hagyományaihoz, annak elveihez térjen vissza.

III. A hitelező védelme. A Vándorgyűlés a hitelező jogi védelmet érdemlő érdekeinek az eddiginél hatékonyabb és intézményes megvédését sürgősen szükségesnek tartja. A Vándorgyűlés, mint a hitelező és adós jogi összeütközésének pártatlan figyelője, ezt nem egyoldalú hitelezői érdekből, hanem a kötelezettségeit teljesíteni akaró adós és a közhitel érdekében is fontosnak tartja.

Az idevonatkozóan felmerült gondolatok tekintetében az érdekelt körök figyelmébe ajánlja a bizottsági üléseken felmerült és a Vándorgyűlés Naplójában közzéteendő anyagot, amelyből elvi tartalmunknál fogva egyhangú kívánságokként a következőket emeli ki:

kívánatosnak tartja a Vándorgyűlés a hitelbiztosítékok jogi lehetőségének intézményes kiépítését, ideértve a tulajdonjog fenntartás és ingó-jelzálog intézményes szabályozását is,

egy korszerű kamattörvény megalkotását,

a végrehajtási eljárás reformját és ezzel kapcsolatban a bírósági végrehajtók államosítását,

a bírósági és közigazgatási végrehajtási eljárások összhangba hozatalát,

az ingatlan-árveréseknél a kikiáltási árnak hivatalból a tényleges forgalmi értéknek megfelelő megállapítását,

a bírói árverési vételárnak a mainál lényegesen gyorsabb felosztását és a bírói letétek gyümölcsöztetését,

a végrehajtási eljárásra vonatkozó igényperек jogszabályainak, a forgalom biztonsága érdekében való reformját,

a fizetéseképtelenségi jog egységesítését olyképen, hogy annak súlypontja a sürgősen reformálandó csődeljárásra helyeztessék át.

Módosítandónak tartja a Vándorgyűlés mindazokat a törvényes intézkedéseket, amelyek az adós által vétkesen előidézett fizetéseképtelenség büntetethőségét a formális és materiális csőd eseteire korlátozzák, illetve kényszeregyesség esetén a bűnös fizetéseképtelenséget csak az esetre rendelik büntetni, ha a kényszeregyességi eljárás az egyesség jóváhagyásával nyert befejezést.

Szükségessé tartja, hogy kényszeregyesség esetében büntethető legyen a fizetéseképtelen adós, akkor is, ha cselekményével csak a vétkes bukás tényálladékát valósította meg.

Megvalósítandónak tartja a kényszeregyességeknél a superkvóta elfogadásának a hitelezőkkel szembeni pónalizálását is.

IV. Valutáris kérdések. A Vándorgyűlés felkéri az Országos Ügyvédszövetség elnökségét, hogy az aranypengővel és a külföldi fizetési eszközök forgalmával kapcsolatban lefolytatott tárgyalás anyagát emlékiratban dolgozza fel és azt juttassa el illetékes helyre, egyszersmind lépjen haladéktalanul érintkezésbe az érdekelt egyesületekkel, hogy a jelen alkalommal még eléggé le nem tárgyalt kérdéseket azokkal együttesen megtartandó szaktanácskozásokon tegye megvitatás tárgyává.

Reformtörekvések a végrehajtási eljárásban. Dr. György Ernő ügyvéd, az O. H. E. igazgatója tartott e címen előadást f. évi október 10-én a Magyar Jogászegylet perjogi szakosztályának ülésében abból az alkalomból, hogy Németországban tárgyalás alá vették a végrehajtási törvény reformjára vonatkozó kormányjavaslatot. Előadó rámutatott arra, hogy a mai súlyos gazdasági viszonyok között Németországban is úgy, mint nálunk, nem a követelés megállapíttatásán, hanem a behajtásán van a hangsúly, és ez a helyzet kényszeríti Németországot arra, hogy a végrehajtási eljárásban oly intézményeket keressen, amelyekkel a hitelezőknek hatályosabb védelmet nyújthat az adósok fizetési képességének és készségének hiánya ellen.

Nekünk, magyar jogászoknak a legnagyobb meglepetést az előadó által részletesen ismertetett az a reformgondolat okozta, amelyre Németország, szakítva eddigi rendszerével, a francia, olasz, és a svájci végrehajtási jog mintájára rá kíván lépni. A német, osztrák, és magyar végrehajtási jogban egyaránt kardinális alaptétel a „qui potior tempore, potior jure”, vagy másképen: a „vigilantibus jura” elve. A francia, olasz, és némiképp a svájci jogrendszer ettől eltér, alapel-